

”ÖVENSK.”
BRANDKÄRSTIDNING
 FACKORGAN FÖR SVERIGES BRANDKÄRER.

N:o 9.

GÖTEBORG.
Joh. Olssons Efr. Boktr.
1913.

Sept. 1913

Äges af:
 Svenska
 Brandmänna-Förbundet.
 Utkommer en gång i mån.

Redaktör och utgifvare:
 Öfverbrandmästare
 ERIK BLOMGREN,
 Göteborg. Tel. 10125 & 71

Prenumerationspris:
 Kr. 2: 75 för år. Lösn. 25 öre.
 Annonsspriser:
 I texten 1 kr., å andra platser 70
 öre pr cm. och spalt

Fäst vid Örebro brandkår.

Grupp af Örebro brandkår.

Till förmån för Svenska Brandmannaförbundets stipendiefond hade Örebro brandkår den 30 och 31 sislidne augusti anordnat stor fäst med bazar. Från allmänhetens sida

hade kåren för detta ändamål rönt ett rikosfött understöd, både i form af kontanta bidrag som gåfvor in natura, hvarför behållningen blef ganska god.

Af herr brandchefen röntes våra stråfvanden för fästens åstadkommande idel uppmuntran och understöd. Såväl brandchefen som hans fru medverkade personligen under fästens lopp. Uppvisningen af kåren ägde rum under båda kvällarna, och skördades därvid publikens bifall.

En glädjande företeelse inom kåren är, att intresset för föreningsarbetet börjar upplifvas. Förslag är för närvarande å bane att bilda en änke- och pupillkassa vid kåren. Vidare är en dubbelkvartett under bildande, hvilken, som vi hoppas, skall bidraga till såväl nytta som nöje.

Genom enighet och intresse skulle mycket kunna åstadkommas inom de olika brandkåren för att göra tillvaron angenämare, isynnerhet såsom här i Örebro är fallet, brandchefen står på vår sida vid våra stråfvanden.

Till slut få vi hoppas att vår stipendiefond genom bidrag från kårerna landet rundt måtte erhålla en välbehöflig förstärkning!

Örebroare.

Lönereglering vid Stockholms brandkår.

Uti en den 13 sistlidne maj daterad till drättsel-nämndens första afdelning ställd skrivelse har brandchefen i Stockholm föreslagit åtskilliga löneförbättringar för brandkårspersonalen därstädes. Detta brandchefens förslag har biträds af afdelningen, som, hvad som särskildt berör brandmanskapet, föreslagit att stadsfullmäktige måtte besluta:

dels att för brandmanskapet (brandförmän och brandmän) fastställa följande ändrade aflöningsbestämmelser:

Brandman erhåller under de tre första tjänsteåren en kontant aflöning af 1,200 kr. och är han under denna tid skyldig att bo i brandstationens logement, hvarst bostad med värme och lyse kostnadsfritt erhålles. Sedan brandman varit i tjänst vid kåren i tre år, erhåller han från och med början af påföljande kalenderår en kontant aflöning af 1,500 kr. utan rätt till fri bostad, värme och lyse.

Härtill kommer fem löneförhöjningar, hvar och en å 120 kronor efter respektive 3, 6, 9, 12 och 15 års tjänst, med rätt för brandman, som lämnat sin anställning vid kåren men sedermera där åter vunnit inträde, att tillgodoräkna sig den tidigare anställningstiden.

Sådan löneförhöjning tillträdes vid början af månaden näst efter den, under hvilken den föreskrifna tjänstetiden blifvit uppnådd.

Brandman åtnjuter fri beklädnad, utom underkläder, fri vård af brandkårens läkare, fria medicamenter och fri sjukvård å allmänt rum.

Brandman, som förordnas till brandförman, erhåller såsom sådan ett löne tillägg af 60 kronor om året, hvilket efter tre års tjänst såsom brandförman må efter brandchefens beprövande kunna höjas till 120 kr. för år.

Personalen å brandkårens verkstäder afvensom linjepersonalen må efter ett års tjänst kunna tilläggas ett särskildt arvode af 100 kr. för år.

Då det för större delen af våra läsare torde vara af rätt stort intresse att erfaras, hvad herr brandchefen uti sin skrivelse beträffande brandmanskapet anfört, vilja vi här i denna del återgifva densamma.

Brandmanskapets rekrytering har alltsedan brandkåren år 1875 uppsattes försiggått med stora svårigheter, i synnerhet hvad beträffar anställandet af för brandväsendets tjänst lämpliga och dugliga personer.

Af bifogade tabell (1*) framgår, att omsättningen under åren 1876—1905 på en medelstyrka af 125 man årligen uppgått till 44 %.

Under denna period hafva 21 man i medeltal årligen afgått efter uttjänt 3-årig kontraktstid samt icke mindre än 34 man före denna tidpunkt.

Omsättningen har således varit betydlig, till icke ringa men för kårens tjänsteduglighet. Erfarenheten ger nämligen vid handen, att en tjänstetid af minst 3 år erfordras för utbildandet af en duglig och med sitt yrke fullt förtrogen brandkarl, hvarför det sålunda varit med till stor del utbildadt manskap, som det kräfvande eldsläckningsarbetet utförts. Numerären har ej heller kunnat hållas fulltalig, i det att antalet vakanser i medeltal uppgått till 5 st. årligen.

Af brandkårens straffjournal framgår, att brandmanskapets uppförande lämnat mycket öfrigt att önska, hvilket förhållande tydligen står i ett visst samband med svårigheten att förmå dugligt folk att taga anställning vid kåren.

Trots upprepade löneförbättringar förblevo förhållandena enahanda, hvilket med an sannolikhet berott därpå, att bättre aflöningsförmåner städe stätt till buds på annat håll samt att den bundna tjänstgöringen endast medgaf manskapet obetydlig ledighet.

En anställning vid brandkåren betraktades därför helt naturligt som endast tillfällig i afvaktan på att någon bättre aflönad sysselsättning skulle erbjuda sig, i hvilket fall vederbörande utan betänkanne lämnade kåren, vare sig afsked erhöles eller ej.

*) Här ej tryckt.

Oftast var det de dugligaste männen, som på detta sätt öfvergåfvo brandtjänsten, under det att de mindervärdiga, hvilka på grund af vissa personliga karaktärsegenskaper hade svårare att erhålla annan anställning, kvarstannade.

För att råda bot för dessa missförhållanden beslöt år 1906 dåvarande brandchefen på manskapets framställning om förbättrade aflöningsförmåner att i samband med en löne-reglering framlägga förslag till en omorganisation, i hufvudsak afseende att genom en lämpligt afpassad aflöning med regelbundet återkommande ålderstillägg möjliggöra för brandmanskapet att ingå äktenskap, enär icke utan skäl bildandet af eget hem ansågs vara enda utvägen att förmå dugligt folk att välja brandtjänsten till yrke.

Detta förslag antogs och fastställdes af stadsfullmäktige med några modifikationer under december månad 1906.

I min till afdelningen förut omnämnda skrivelse, har jag på anförda skäl framhållit, att ehuru brandmanskapets aflöningsförmåner och lefnadsvillkor afsevärdt förbättrades genom 1906 års löne-reglering det med omorganisationen afsedda ändamålet endast i viss mån vunnits och ej i den utsträckning, man haft anledning att förmoda.

Af tabell II*) framgår, att omsättningen under åren 1907—1912 uppgått årligen till 18 % af medelstyrkan.

Under åren 1907—1910 äro förhållandena ogynnsammare, i det att omsättningen uppgått till 24 %, hvaremot motsvarande siffra för åren 1911—1912 endast är 9 %.

Orsaken till den jämförelsevis ringa omsättningen under de senaste tvenne åren torde vara, att brandmanskapet hyst förhoppning, att den för ett stort antal af stadens tjänsteinnehafvare genomförda löne-regleringen äfven skulle komma dem till godo och i afvaktan härför kvarstannat i tjänsten.

Ehuru omorganisationen gifvetvis varit till mycket stor fördel för brandkåren, därigenom att kåren kunnat rekryteras på ett mera tillfredställande sätt än före densamma samt afgången väsentligt minskats, håller jag likväl före, att omsättningen fortfarande är ofproportionerligt stor samt större, än som är förenligt med vikten och betydelsen af kårens uppgift och dess tjänsteduglighet.

Den torde sakna sin motsvarighet på annat håll — fränsett vid brandkårer i svenska städer, hvarest förhållandena i allmänhet äro ännu sämre, — Göteborgs brandkår, hvarest omsättning under 1911 endast uppgick till 4 % likväl undantagen — och får jag till jämförelse lämna följande uppgifter på omsättning

gen vid nedanstående städers brandväsende under år 1911:

Kristiania	4,38	0/0,
Köpenhamn	4,23	0/0,
Bremen	2,30	0/0,
Berlin	5,88	0/0,
Hamburg	2,22	0/0,
Köln	3,17	0/0,
Stettin	5	0/0.

Dessa siffror torde till icke ringa del bekräfta min här ofvan uttalade upplåtning.

Orsakerna till den städse stora omsättningen vid Stockholms brandkår har jag framhållit här ofvan äfvensom i min förut åberopade skrivelse. En af dessa orsaker — obegränsad tjänstgöring i förening med ringa ledighet — är numera andnröjd, sedan stadsfullmäktige genom numerärens ökning från och med innevarande år beredt manskapet en efter dess tjänstgöring väl afpassad ledighet.

Återstår sålunda att ordna aflöningsförhållandena så, att brandmanskapets rekrytering icke alltför mycket blifver beroende af fluktuationerna på arbetsmarknaden.

Med stöd af till manskapets framställning om löneförbättring bifogade uppgifter söka de visa, att nuvarande löneförmåner på grund af sedan 1906 års löne-reglering stegrade lefnadskostnader äro otillräckliga att därmed lifnära en familj, hvilket nämnda löne-reglering afsåg.

Ehuru jag helt naturligt ej kunnat kontrollera dessa uppgifter och det icke är utslutet, att en del i desamma upptagna utgiftsposterna med klok omtanke kunnat något begränsas, anser jag likväl, att uppgifterna kunna tjäna till god ledning vid ett bedömande af brandmanskapets lefnadsvillkor.

Såväl de stegrade lefnadskostnaderna som den af mig relaterade stora årliga omsättningen torde fordra, att åtgärder vidtagas i ändamål att genom förbättrade aflöningsförmåner ytterligare stärka den år 1906 fastställda organisationen samt därigenom än ytterligare höja brandkårens tjänsteduglighet.

Jonsreds Fabrikers Aktiebolag

GÖTEBORG

rekommenderar sina tillverkningar af sprutslangar af prima kvalitet.

*) Här ej tryckt.

Frånsett att de för ett flertal af stadens tjänsteinnehafvare redan genomförda lönerogeringarna torde innebära behovet af lönerogering äfven för dem, som icke blifvit delaktiga därpå, förefinnas således talande skäl för en förbättring af brandmanskapets löneförhållanden.

Enär manskapets framställning afser ett lönesystem, som från och med 4:de anställningsåret i allt väsentligt afviker från det nu tillämpade, torde en redogörelse för detta senare vara på sin plats.

För närvarande äro aflöningsförmånerna uppdelade på trenne aflöningsstilar: lön, portionsersättning och hyresersättning, hvarjämte fri beklädnad och sjukvård m. m. erhållas.

Lönen utgår efter följande grunder:

1:sta anställningsåret	600 kr.
2:dra »	660 »
3:dje »	720 »
4:de »	840 »

hvar till komma 4 ålderstillägg å 60 kronor efter 6, 9, 12 och 15 års tjänst.

Från och med 16:e anställningsåret utgör således lönen 1,080 kronor för samtliga brandmanskap.

I portionsersättning erhåller manskapet 432 kronor från och med den 1 januari 1913. Före denna tidpunkt erhöi det ogifta manskapet naturaförplägnad samt det gifta kontant portionsersättning utgående med 50 % förhöjning af gällande portionspris.

Från och med 4:de tjänsteåret bekomma de, som önska ingå äktenskap, 300 kronor i hyresersättning eller i mån af tillgång fri bostad och värme på brandstationerna.

Ogift manskap är kaserneradt i logement, för hvilket ingen betalning erlägges.

Befälsarvode till brandförmän utgår med 60 å 120 kronor.

Brandmanskapets förslag till ny lönestat afser:

att aflöningsförmånerna under de tre första tjänsteåren utgå på samma sätt som för närvarande, dock att hänsyn tages till gällande portionspris;

att aflöningen från och med 4:de tjänsteåret utgår med ett belopp — förslagsvis 1,680 kronor — och ej som f. n. uppdelas på ett flertal aflöningsstilar;

att ålderstillägg höjas från 60 kronor till 120 kronor; samt

att befälsarvode till brandförmän bestämmes till 60 kronor under de första fem åren samt därefter till 120 kronor.

Ehuru det ej fullt tydligt framgår af manskapets framställning, afser densamma likväl, att aflöningen skall utgå lika till alla oberoende af ingånget äktenskap.

På grund häraf har jag vid min jämförelse mellan nuvarande och föreslagna aflöningsförmåner endast fäst afseende vid de som åtnjutas af gift brandmanskap.

Hvad då först och främst principen i det af manskapet framlagda lönesystemet beträffar, kan jag ej annat än finna densamma grundad på rättvisa och billighet, ty enligt min mening bör ingående af äktenskap ej inverka på den för ett visst arbete utbetalade aflöningen.

Så vidt jag har mig bekant, är det utaf i stadens tjänst anställda personer, på några undantag när, endast brandmanskapet, som får vidkännas denna åtskillnad.

Äfven manskapets uppfattning, att lönen ej bör uppdelas på ett flertal aflöningsstilar, måste jag biträda. Erfarenheten ger nämligen vid handen, att kraf tid efter annan framställas på en förhöjning af de olika titlarna, hvilket ur flera synpunkter torde vara mycket olämpligt. Så har till exempelvis, hvad brandkåren beträffar, skett trenne gånger sedan 1906 års lönerogering. År 1910 gjordes nämligen framställning om hyresersättningens höjande samt åren 1909 och 1911 om förbättrad portionsstat.

Jag tillåter mig äfven hänvisa till afdelingens yttrande (se bihang nr: 135 för år 1905) i samband med väckt förslag att tilldelas polismannen hyresersättning. Af detta framgår, att afdelingen finner aflöningsens uppdelning på ett flertal aflöningsstilar ofördelaktig. Såväl beredningsutskottet som stadsfullmäktige hafva anslutit sig till denna uppfattning.

De rådande förhållandena vid brandkåren hafva möjligen hittills nödvändiggjort en dylik uppdelning af aflöningsförmånerna. Manskapet har nämligen till och med år 1912 jämte kontant aflöning m. m. erhållit naturaförplägnad, varjämte storleken af den fastställda numerären nödvändiggjort manskapsstyrkans kasertering och endast medgifvit obetydlig ledighet att vistas utom brandstationerna, hvilka sålunda haft och fortfarande hafva karaktären af hem för flertalet af manskapet.

Förhållandena äro numera i dessa afseenden helt annorlunda. Från och med innevarande år har naturaförplägnaden utbytts mot kontant portionsersättning för samtlig personal och genom numerärens ökning har manskapet erhållit en efter tjänstgöringen lämpligt afpassad ledighet så ordnad, att efter 48 timmars vakttjänst på brandstationerna följer med vissa inskränkingar 24 timmars ledighet med rätt att vistas hvar som helst inom huvudstaden, men likväl med skyldighet att komma tillstädes vid större eldsvådor, då kändedom därom erhålles.

Den dagliga vaktstyrkan är beräknad så,

Henrikssons prisbelönta Benzinmotorsprutor

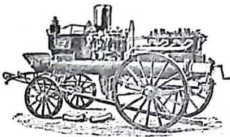
försäljas genom

ALLMÄNNA BRANDREDSKAPSÅFFÄREN

E. BERGSTRÖM & C:o. STOCKHOLM K.

Telegramadress: "Ideal".

Rikstelefon 2258.

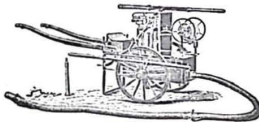
Svenska Brandsläckningsapparaterna RAPID & PUMP-RAPID

försäljas genom

HUGO KNOCHENHAUER, Stockholm.

Telegramadress: Knochenhauer.

Rikstelefon Ö. 320.

HENRIKSSONS prisbelönta Handkraftsprutor

försäljas genom

Hrr. Järn- & Redskapshandlare
samt i partii från fabriken.

Telegraf-adr.:
Sprutbolaget

A.-B. S. HENRIKSSONS Sprutfabrik,
och Mekaniska Verkstad. STOCKHOLM S8.

Rikstelef.
6053.

att den i regel utan hjälp af de ledige kan verkställa eldsläckning.

På grund af hvad jag här ofvan anfört, förefinnes enligt min åsikt icke längre något behof att hafva manskapsstyrkan kasernerad på sätt som hittills skett, utan fastmera torde det vara till fördel för alla parter, att såväl de ogifta som det gifta brandmanskapet på *fritid* vistas och är boende annorstädes än inom brandstationerna.

För de, som hafva någon kännedom om brandtjänsten, torde det vara uppenbart, att det såväl ur fysiskt som psykiskt hänseende bör inverka fördelaktigt på den enskilde individen att på regelbundet återkommande tider komma bort från det inom en brandstation rådande enerverande lifvet.

Erfarenheten från utländska brandkårer, hvarest samma tjänstgöringssystem, som det vid Stockholms brandkår från och med innevarande år införda, tillämpas, och hvarest brandstationen betraktas endast som en tjänstgöringsplats, ehuru naturligtvis hvarje man har sin egen sängplats, bekräftar mina här gjorda uttalanden. Någon svårighet att förfara på samma sätt vid Stockholms brandkår torde icke finnas, utan gäller det endast, att den åtskillnad, som beträffande aflöningen för närva-

rande förefinnes mellan gift och ogift brandkår, borttages, så att äfven den sistnämnde kan förskaffa sig bostad utom brandstationen.

Jag anser därför på anförda skäl, att aflöningsförmånernas uppdelande på ett flertal aflöningsstilar bör upphöra, äfvensom att manskapets löneförmåner böra utgå utan hänsyn till ingånget äktenskap.

Hvad storleken af manskapets lönepretentioner beträffar, har jag kommit till den upfattningen, att de af manskapet framställda kräfvén i stort sett synas motsvara de löneförmåner, som enligt Stockholms stads lönestat tillerkännas brandmanskapet motsvarande befattningssinnehafvare. Äfven i jämförelse med poliskonstaplarnas löneförmåner torde de kunna påräkna ett gynnsamt bedömande.

Vid bedömandet af storleken på löneanspråken bör hänsyn bland annat tagas till att för anställnings erhållande fordras fullgjord värneplikt, hvilken i allmänhet först vid fyllda 23 år är afslutad, hvarför den af manskapet från och med 4:e tjänsteåret begärda aflöningen, 1,680 kronor, icke kan erhållas förrän vid fyllda 27 å 28 års ålder, således vid en tidpunkt då en man af en brandkarls sociala ställning enligt Befolkningsstatistik för 1910 väl i regel ingår äktenskap.

Innevarande år utgår motsvarande löneförmåner med lön 840 kronor, hyresersättning (för gift brandkarl) 300 kronor och portionsersättning 432 kronor, summa 1,572 kronor.

Den äskade förhöjningen skulle således utgöra 108 kronor, men beräknas af manskapet till 138 kronor 50 öre, hvilket beror därpå, att de upptagit portionsersättningen endast till 401 kronor 50 öre, med hvilket belopp den utgick år 1911.

Till beräkningsgrund bör emellertid rätteligen läggas medeltal af de under åren 1907—1912 utgående portionsersättningarna och ej allenast den under ett år erhållna ersättningen. Under denna förutsättning uppgingo manskapets löneförmåner från och med 4:e anställningsåret under åren 1907—1912 i medeltal till 1,566 kronor 78 öre, hvarför skillnaden mellan den begärda aflöningen och sistnämnda belopp utgör 113 kronor 22 öre, hvilket således kan anses utgöra den summa, hvarmed de nuvarande vid 4:e anställningsåret utgående löneförmånerna enligt manskapets förslag bör ökas.

Den af manskapet föreslagna ökningen af de från och med 7:de anställningsåret utgående fyra ålderstilläggen å 60 kronor till 120 kronor, finner jag fullt berättigad och beaktansvärd, enär storleken af de nuvarande ålderstilläggen näppeligen uppmuntra till en fortsatt anställning.

Genom ålderstilläggens höjande till 120 kronor kommer slutaflöningen att utgå med 2,180 kronor mot för närvarande 1,806 kronor 78 öre enligt ovanstående beräkningsgrund.

Skillnaden utgör således 373 kronor 22 öre, hvilken minskas till 368 kronor, om den begärda slutaflöningen jämföres med den för innevarande år fastställda.

Ehuru jag anser, att manskapets framställning har fog för sig såväl hvad beträffar principen i det af dem framlagda lönesystemet som äfven i stort sedt beträffande den begärda aflöningen, kan jag likväl ej tillstyrka dess förslag oförändradt, utan både kan och bör enligt min mening vissa förändringar och reduceringar däri vidtagas.

Enligt manskapets förslag skola nämligen aflöningsförmånerna under de tre första anställningsåren utgå på samma sätt som för närvarande.

Frånsett, att någon hänsyn ej numera behöves tagas till gällande portionspris, kan jag ej finna sättet för aflöningens utgående under dessa år fullt riktigt.

Brandkarlen erhåller nämligen vid ingången af 2:a och 3:e anställningsåret ett ålderstillägg å 60 kronor.

Som jag förut framhållit, fordras minst

tre år för att utbilda en med brandyrkets alla detaljer fullt förtrogen brandkarl, hvarför jag anser det olämpligt, att löneförhöjning erhålles under dessa år, hvilka fastmer kunna betraktas som profår, hvarunder befälet har tillfälle att gallra de för brandtjänsten olämpliga.

På grund af dessa skäl bör enligt min mening aflöningen bibehållas oförändrad under de tre första anställningsåren.

Det gäller då att bestämma, med hvilket belopp den bör utgå under denna period.

Under åren 1907—1912 uppgingo löneförmånerna under de tre första tjänsteåren i medeltal till 1,026 kronor 78 öre, 1,086 kronor 78 öre, 1,146 kronor 78 öre samt uppgå enligt innevarande års lönestat till 1,032, 1,092 och 1,152 kronor resp. eller i medeltal årligen till 1,086 kronor 78 öre och 1,092 kronor resp.

Vid fastställandet af begynnelselönen bör hänsyn tagas till att för anställnings vinnande fordras fullgjord värnplikt samt att endast väl kvalificerade och dugliga personer böra erhålla anställning vid brandkåren. Aflöningen bör därför bestämmas så, att redan från början ett urval kan göras bland dem som önska antagas vid kåren, hvarför den icke bör sättas lägre än 1,200 kronor. Förutom den kontanta begynnelseaflöningen bör fri bostad i logement erhållas.

Detta kan visserligen synas stå i strid med min förut uttalade åsikt, att såväl det ogifla som det gifta brandmanskapet endast bör fullgöra vakttjänsten på brandstationerna, men under fritid vistas annorstädes.

Brandkarlens ställning under de tre första tjänsteåren är emellertid, som jag förut framhållit, en helt annan än efter desamma.

Under dessa år bör han enligt min mening så mycket som möjligt stå under uppsikt af befälet, som därunder har tillfälle att i grund lära känna hans personliga karaktärsegenskaper samt lämplighet för brandtjänsten, hvilket torde hafva sin viktiga och mycket stora betydelse för en fortsatt anställning.

Af denna orsak anser jag det vara fullt motiveradt, att brandmanskapet under de tre första anställningsåren är boende inom brandstationerna äfvensom att någon betalning här- för ej erlägges på grund af det tvång, som därigenom påläggas manskapet.

Under förutsättning att begynnelselönen bestämmas på sätt undertecknad föreslagit och hvilket gifvetvis innebär en afsevärd, men enligt min mening motiverad förhöjning, bör någon reducering kunna göras på den af brandmanskapet äskade aflöningen äfvensom på en del öfriga för närvarande åtnjutna förmåner.

Som jag förut omnämnt erhåller brand-

manskapet fri beklädnad bestående af savål underkläder som öfriga till en fullständig utrustning hörande persedlar, det ogifta manskapet fri tvätt, hvilken däremot de gifta själfva ombesörja, fri läkare- och sjukvård, fria medicamenter samt det gifta manskapet fri läkarevård och fria medikamenter för familjen.

Dessa förmåner torde hafva varit fullt berättigade på grund af storleken af den hittills erhållna aflöningen.

Helt annorlunda blir förhållandet, ifall en ny lönestat med högre aflöning fastställs och torde under dylik förutsättning en reducering af nämnda förmåner vara fullt befogad.

Hvad då först och främst beklädnaden beträffar, bör enligt min mening manskapet bekosta anskaffandet, underhållet och rengöringen af underbeklädnaden, för närvarande af skjorta, kalsonger, flanellif, strumpor och ylletröja.

De öfriga till utrustningen hörande beklädnadspersedlarna bör brandkåren allt framgent tillhandahålla manskapet på sätt hittills ägt rum.

Häri genom kan beklädnadsanslaget minskas med 4,680 kronor samt anslaget tvätt till manskapet med 2,500 kronor.

Såväl brandmanskapet som dess familjer åtnjuta, som nämnts, fri läkarevård och fria medicamenter, brandmanskapet äfven fri sjukvård.

På grund af brandmannens hälsofarliga och ofta lifsfarliga yrke, anser jag ej tillrädligt att göra någon ändring i detta hänseende hvad *brandmanskapet* beträffar. Kostnaden för dess sjukvård torde mer än väl uppvägas af fördelen att för en institution som brandkåren hafva en bestämmd af brandväsendet aflönad läkare, som kan lära känna manskapet och som äfven på grund af den vid anställandet obligatoriska läkareundersökningen bär ansvaret för att endast fullt friska personer antagas.

I och med ny lönestats fastställande torde däremot det gifta brandmanskapets *familjer* ej vidare böra erhålla fri läkarevård och fria medicamenter.

Anslaget till läkarevård, medicamenter m. m. kan därigenom minskas med omkring 1,000 kronor årligen.

Den föreslagna sammanlagda besparingen på de tvenne utgiftstilarerna belöper sig således till omkring 8,180 kronor årligen, under förutsättning, att den nuvarande numerären ej ökas.

Genom att begynnelselönen bestämmes till 1,200 kronor samt fri bostad i logement erhålles under de tre första anställningsåren, bör äfven den af brandmanskapet från och med 4 anställningsåret föreslagna aflöningen kunde minskas med 60 kronor till 1,620 kronor,

hvarigenom slut aflöningen med bibehållande af de till 120 kronor föreslagna ålderstilläggen efter 15 års tjänst kommer att utgå med 2,100 kronor.

Denna slut aflöning, som med 288 kronor öfverstiger den för innevarande år fastställda, kan visserligen synas stor, men torde på anförda skäl enligt min mening kunna påräkna ett gynnsamt bedömande.

Enligt brandmanskapets förslag skall arvode till brandförman utgå med 60 kronor under de fem första åren efter vunnen befordran samt sedermera med 120 kronor.

För närvarande finnas 15 arvoden å 60 kronor och 18 å 120 kronor, hvarför erhållandet af det högre arvodet är beroende på om något dylikt finnes ledigt. Det kan således inträffa, att en af uppmantran förtjänt brandförman ej alls eller i alla händelser först efter lång tjänstetid kan erhålla det högre arvodet, hvilket ur flera synpunkter torde vara mindre lämpligt.

Jag anser därför i likhet med manskapet, att det högre arvodet bör utgå efter vissa års tjänstgöring, hvarigenom hvarje däraf förtjänt brandförman kan erhålla det högre arvodet.

Den af manskapet föreslagna 5-årsperioden anser jag emellertid för lång, hvarför den enligt min mening bör bestämmas till tre år i anslutning till förslaget angående löneförhöjningarnas utgående.

Befälsarvode bör således bestämmas till 60 kronor med en efter tre års väl vitsordad tjänstgöring utgående löneförhöjning å 60 kronor.

I samband med förslaget till ny lönestat anser jag äfven böra omnämna den ersättning af 50 öre per teatervakt, som brandförmän och brandkarlar erhålla och hvilken utgår från teaterns bidrag till brandkårens vaktgöring samt det arvode å 60 kronor, hvilket det i brandkårens verkstäder äfvensom det under telegrafverkmästarens som linjearbetare sysselsatta manskapet efter ett års verkstads-tjänst m. m. erhåller.

Hvad ersättningen för teatervaktgöring beträffar har den hittills utgått under motivering af, att brandmanskapet därmed skulle skaffa sig någon föda efter slutad tjänstgöring på teatern.

Sedan numera naturförplägnaden ersatts med kontant portionsersättning, torde kunna invändas, att någon anledning ej längre förefinnes att bibehålla denna ersättning.

Enligt min mening bör den allt fortfarande utgå. Brandmanskapet fullgör i tur och ordning vaktgöring på huvudstadens samtliga teatrar. Det kan då inträffa, att en på Maria brandstation förlagd brandkarl kommen-

deras till exempelvis Vasateatern eller en på Johannes till Alhambra m. fl. lokaler å Kungl. Djurgården.

Då teaterjänstgöringen är mycket ansträngande på grund af den under den långa vaktgöringen erforderliga oavblåtliga uppmärksamheten, torde kunna tagas för afgjort, att den på vakt kommanderade såväl till som från teatern begagnar sig af tillgängliga kommunikationsmedel, d. v. s. i de flesta fall spårvagnarna, hvarigenom en extra utgift uppstår. Det torde därför ej kunna anses obilligt, att en ersättning för teatervakt, hvilken för öfrigt har gammal häfd, allt framgent tilldelas brandmanskapet, hvilken ersättning väl icke kan sättas lägre än 50 öre. Vid såväl in- som utländska brandkårer erhålles en viss ersättning för teatervaktgöring, och torde de städer vara lätt räknade, där så ej äger rum.

Jag hemställer därför, att den för närvarande för teatervakt till brandförman eller brandkarl utgående ersättningen, äfven under förutsättning af en ny lönestats fastställande, bibehålles oförändrad.

Det i kårens verkstäder sysselsatta äfvensom det under telegrafverkmästaren såsom linjearbetare sorterande manskapet erhåller, som nämnts, ett arvode af 60 kronor efter ett års tjänstgöring i ersättning för den yrkesskicklighet kåren därigenom tillgodogör sig, och utgår detta arvode från de i brandkårens utgiftsstat upptagna anslagen till brandmaterialens m. m. underhåll.

I verkstäderna utföras i det närmaste alla reparationer och förfärdigas ett stort antal brandredskap m. m. Exempelvis må anföras, att öfverbyggnaden på såväl brandkårens manskaps- och öfningsautomobil som på den nya automobilmotorsprutan verkställes därstädes.

Det torde vara uppenbart, att den ständiga tillgången af yrkeskunnigt folk är af stor betydelse, enär reparationer o. d. ofta behöfva verkställas under dygnets alla timmar äfvensom att arbetet därigenom kan utföras till väsentligt billigare pris än på annat håll.

Förutom i verkstäderna m. m. tjänstgör den därstädes placerade personalen som eldare och maskinister å land- och sjöängsprutorna samt användes äfven vid direkt eldsläckning.

Det arvode, som denna personal erhåller, torde därför vara fullt motiveradt, hvarför det enligt min mening icke allenast bör bibehållas utan äfven något höjas.

På grund af dess nuvarande storlek har det nämligen vid vissa tillfällen visat sig svårt att erhålla för verkstäderna kunniga och yrkesskickliga personer äfvensom att kvarhålla dem därstädes.

Den på dagordningen stående öfvergången

till automobildrift torde än kraftigare understryka behovet af sådana personer.

Jag får därför hemställa, att det i brandkårens verkstäder sysselsatta manskapet samt dess liniepersonal, äfven under förutsättning af förbättrade aflöningsförmåner, efter ett års anställning i resp. verkstäder tilldelas ett årligt arvode å 100 kronor att utgå från de i brandkårens utgiftsstat upptagna anslagen.

I yttrande till stadsfullmäktiges beredningsutskott af den 25 november 1911 har lönenämnden vid behandlingen af afdelningens förslag att vid brandkåren anställa en instrumentmakare eller mekaniker med samma aflöningsförmåner som det äldsta brandmanskapet ifrågasatt, huruvida icke hellre än att sålunda tilldela en nyanställd löneförmåner, hvilka enligt gällande bestämmelser betingas af viss tids tjänst den föreslagne befattningsinnehafvaren borde på lämpligt sätt inpassas i det gällande kommunala lönegruppssystemet.

Enligt min åsikt skulle ett dylikt förfaringssätt ej vara lämpligt.

Den i brandkårens verkstäder sysselsatta personalen, af hvilka ett flertal med fullt fog kunna benämnas »mekaniker» skulle med all sannolikhet i sådant fall göra anspråk på att äfven inpassas i samma lönegrupp som den för telegrafverkstaden afsedda mekanikern.

Häriigenom torde det icke kunna undvikas, att brandmanskapets aflöningsförmåner komma att utgå enligt flera olika lönesystem, hvilket knappast kan anses lämpligt.

Det torde därför vara fördelaktigare, att den i verkstäderna sysselsatta personalen i ersättning för den yrkesskicklighet brandkåren tager i anspråk erhålla ett arvode att utgå på sätt, jag föreslagit.

Brandmanskapet har i sin skrivelse förutom pensionsfrågan, angående hvilken hänvisas till min framställning under »y) Pension och understöd», äfven berört ett annat sakförhållande, hvilket lämpligen af mig i detta sammanhang bör omnämnas för undvikande af allt missförstånd.

De framhålla nämligen att någon utsikt till befordran vid brandkåren icke förefinnes.

Det torde vara bekant, att underbefälet vid brandkåren hittills rekryterats från kungl. flottan. De skäl, som skulle kunna anföras, för att så skett äro många, men torde desamma ej lämpligen här behöfva vidröras.

Förhållandena äro nu helt andra än förr, hvarför jag anser, att något hinder numera icke förefinnes för brandmanskapets befordran, såvida de eventuella aspiranterna till vakanta

underbefälsbefattningar kunna styrka sin kompetens därtill, äfvensom att deras uppförande i förutvarande grad varit i allo hedrande.

På grund af i min redogörelse för brandmanskapet anförda skäl hemställles, att brandmanskapets aflönings- m. fl. förmåner bestämmas att utgå enligt nedanstående förslag:

1:a—3:e året	aflöning	1,200 kronor
4:e o. följande åren ...	„	1,500 „
5 löneförhöjningar, hvar		
och en å		120 „

efter 3, 6, 9, 12 och 15 år, hvarvid brandkarl får räkna sig till godo de tre första anställningsåren;

brandförman: arvode 60 kronor med en löneförhöjning å 60 kr. efter tre år;

under 1:a—3:e året erhålles fri bostad i logement;

från och med 4:e året, erhåller brandmanskapet rättighet att ingå äktenskap; för fri familjebostad och värme äfvensom för fri bostad m. m. i logement sker afdrag å lönen med 300 kr.

Brandmanskapet erhåller fri beklädnad (*icke* underkläder), fri läkarevård af vid brandkåren anställd läkare, fri sjukhusvård och fria medicamenter.

Ersättning för teatervakt utgår med 50 öre per föreställning.

Den i brandkårens verkstäder placerade äfvensom liniepersonalen erhåller efter ett års tjänst ett årligt arvode å 100 kr.

Ändring af benämningarne å Stockholms brandkårs un- derbefäl och manskap.

Som bekant har Svenska brandchefs-föreningen på sin tid beslutat arbeta för att vid brandkårenna få infört sådana titlar, som mera motsvara befattningshafvarnas tjänst. Detta har nu bland annat resulterat i, att Stockholms brandchef hos drätselnämndens 1:a afd. därstädes väckt förslag om ändring af de nuvarande benämningarna å brandkårens underbefäl och manskap, då de nuvarande icke syntes fullt lämpliga med hänsyn till vederbörandes verksamhet och ställning vid kåren. Afdelningen har biträdt denna uppfattning och föreslår, att benämningarna verkmästare och förste maskinist, verkmästare och telegrafföreståndare samt fanjunkare utbytas mot respek-

tive öfverbrandmästare och verkstadsföreståndare, öfverbrandmästare och telegrafföreståndare samt öfverbrandmästare och redogörare, att brandsergeanterna benämnas brandmästare samt att beteckningen brandkarl utbytes mot brandman.

Brandmannen vid Luleå brandkår N. G. L. Persson. †

Brandmannen vid Luleå brandkår, Nestor Gustaf Leonard Persson, har efter en längre tids sjukdom (lungdot) aflidit å Malmbergets sanatorium den 14 sistlidne augusti. Persson var född den 28 september 1885 i Svartviks sågverkssamhälle invid Sundsvall, och erhöi, efter att förut haiva vara anställd vid Österunds brandkår under 1 år och 9 månader, anställning vid Luleå brandkår den 1 juni 1912.

Persson insjuknade i midten af sistlidne mars, troligen genom förkylning, samt vårdades å Luleå lasarett tills i midten af juli månad, då plats bereddles honom å Malmbergets sanatorium; men hade sjukdomen då redan tagit sådan utsträckning, att något hopp om hans tillfrisknande ej fanns.

Jordfästningen ägde rum å Luleå kyrkogård söndagen den 24 augusti i närvaro af fasta brandkårens befäl och manskap.

Persson var ogift samt sörjes närmast af föräldrar och en broder, bosatta å Svartvik.

Han var en synnerligen dugande brandman och iakttog alltid ett hedrande uppförande samt hade gjort sig omtyckt af såväl befäl som kamrater, både i Luleå och Östersund.

Under sin anställning vid Östersunds brandkår var Persson äfven medlem af brandkårsföreningen därstädes.

Frid öfver hans stoft!

Några ord om Sundsvalls brandkår.

Den 25 juni 1888 utbröt en för Sundsvall ödesdiger eldsvåda, hvilket föranledde stadsfullmäktige att samma år vidtaga åtgärder för anskaffande af ett tillförlitligare brandskydd åt staden.

Med anledning af dåvarande brandchefens, O. Arehn, förslag beslöto stadsfullmäktige att låta uppföra ett provisoriskt hus för brandstation i järnvägsparken, att en fast brandkår skulle organiseras bestående af brandchefen, en brandadjutant, en maskinist, två brandkorpraler och tolf brandsoldater. (Det senare i förslaget ändrades sedermera till tre korpraler, tre vice korpraler och tio brandsoldater). Och så börjades det.

På förutnämnda plats uppfördes ett trähus omfattande redskapsrum, stallrum, slangtorknings- och öfningstorn.

Till brandchefens expeditjonsrum, brandtelegraftrum och logement m. m., iordningställdes våningen en tr. up i tullkammarrens hus, beläget 70 meter från redskaps huset. Med arbetet på redskaps huset hade man i november hunnit så långt, att brandredskapen kunde börja inrymmas.

Likaså hade bostadsvåningen tagits i besittning af den anställda personalen.

År 1889 beslöts och börjades uppförandet af en vaktstation på Södermalm, och blef den i mars 1890 färdig. Den dit bestämda brandredskapen bestod hufvudsakligen af en fast ångspruta om 1,000 minuttliter jämte tvenne slangkärror med sammanlagt 700 meter tryckslang. Vaktmanskapet bestod af en korpral (befälhavare) och tre man.

Att kårens numerär under dåvarande förhållanden var bra liten, förstås nogsam, om man betänker, att den vid eldsutbrott i vissa stadsdelar var för släckning i det närmaste hänvisad till handkraftsprutor, och att det för att få en sådan att fungera erfordras 8 à 10 man.

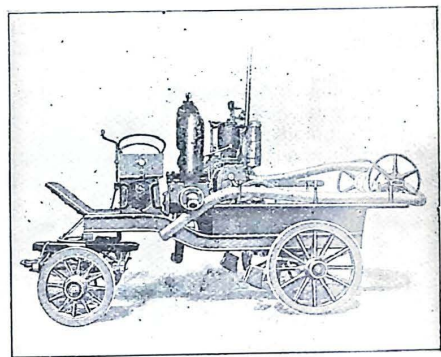
Att af den gapande mängden få en handräkning vid tillfällen då sådan behöfdes, var

den tiden sällsynt, och vid anmodan svarades för det mesta: »Vi ha ju brandkår»

Den 15 juli 1893 tillträdde kapten Hellgren sin befattning såsom kårens chef, och därmed började en ny regim. På förslag af kapten Hellgren beslutades sistnämnda år om en brandsergeantsbefattning, och att en första reservkår om 25 man skulle organiseras af personer boende i skilda delar af staden och förses med uniform jämte alarmlöcker i likhet med fasta kåren, samt om en värnpliktig reservbrandkår på 75 man. För att vid uttryckning omedelbart tillföra den fasta kåren en ofta välbehöflig förstärkning, alarmerades alltid den personal af första reservbrandkåren, som bodde i den stadsdel hvartill uttryckning skedde. Då uttryckning skedde om natten alarmerades hela första reserven.

År 1899 i september skedde flyttning till den nya brandstationen. På grund af dennes centrala läge ansågs full vakt å Södermalmstationen behöflig, hvarför tre man indrogs.

Rörande nuvarande bestämmelser, hvilka trädde i kraft den 1 april 1900, äro de följande: Utom befälet består den fasta kåren af

Motorsprutan "MERIT"

5 hkr.

Lättskött och absolut tillförlitlig.
Driftkostnad c:a 25 öre pr timma.

Uppfordrar 600 lit. vatten per minut med en 25 met. vägrät, 20 met. lodrät stråle.

C:a 4 minuter för igångsättning.

A.-B. Fredr. Wagner.

Motorafdelningen.

Göteborg. Stockholm. 413 Malmö.

12 kasererade och 25 icke kasererade brandmän. Af de kasererade äro 8 man anställda med kontant lön jämte natura, och 4 med naturaförmåner. En af de sistnämnda har fri familjebostad i Södermalmstationen fri ved, och lyse samt 100 kr. om året till beklädnad, och är skyldig att alltid vistas inom stationens område eller ha ställföreträdare och att deltaga i allt släckningsarbete, när eldsvåda berör Södermalm. Dessemellan disponerar han själf öfver tiden för utförande af eget arbete. (Han är handverkare.) En man arbetar vid vattenledningsverket, af hvilket han aflönas, och deltagar under sommaren i förekommande göromål. Vintertiden sköter han brandposterna. De tider han ej är upptagen med detta är han skyldig att vistas inom stationen. Naturaförmåner i likhet med den å Södermalm.

Med samma förmåner, som de förstnämnda, arbeta två man i hufvudstationens verkstäder. De hafva dock skyldighet att deltaga i all utryckning samt en timmas öfning de dagar sådan pågår. Vid permission och tjänstledighet äro samtliga kasererade likställda.

Den icke kasererade kåren, förut första reserven, är anställd medelst kontrakt och aflönas per tjänstgöringstimme. Den alarmeras vid alla utryckningar.

Som af det anförda synes har Sundsvall stad en bra och jämförelsevis billig brandkår. Det senare är ju en ren nödvändighet för städer och samhällen med små resurser. Hvad det förra beträffar, så kan mycket göras genom en förständig organisation. Om man vid uppförandet af en brandstation bygger den så att familjebostäder finnas, har man alla chanser för att få stadgad och utbildad manskap. Väljes så detta inom yrken, kan man äfven i dessa rekordtider följa med. Det är ju lättare för en kår att nyanskaffa, om det hufvudsakligaste arbetet utföres af kårens eget folk. Kan det ske fullständigt, så är det ju ändå bättre. Likaså kan ofta äldre redskap konstrueras om, så att den blir tidsenlig.

Karl Lagerström.

Ordet fritt.

Till

*Redaktionen af Svensk Brandkårs-Tidning,
Göteborg.*

Anhålls om plats för nedanstående!

När man i årsmötets protokoll ser, att en stor del af Sveriges brandmän lämnat sitt förbund, då kommer den tanken; *Hvad kan orsaken vara?*

Är det endast för att vårt tidningsorgan blifvit obligatoriskt? Ja, då beklagar jag i sanning de personer, som äro så kortsynta, att de se saken från den sidan. Om vi blicka tillbaka några år, så minnas vi, huru stort intresset var för att få ett eget tidningsorgan, och tack vare att vi fingo en för saken högt intresserad person, som ställde sig i spetsen för tidningsföretaget, så blef den frågan löst på ett fullt tillfredsställande sätt och till allmän belåtenhet. Därmed ansågs saken vara bra. Vi fingo en tidning och en redaktör, sedan behöfdes det ej göras mera åt den saken. En del kända tänkte, att den som får ett så stort förtroende som att blifva redaktör för Svensk Brandkårstidning, han kostar nog själf på tryckningen af tidningen, och delar ut den gratis till samtliga brandmän. Ja, man rår inte för att sådana tankar komma i ens väg, då man ser, huru litet brandmännen intressera sig för sätt eget tidningsorgan. Jag har själf hört personer uttrycka sin missbelåtenhet öfver tidningen på grund af att den många gånger är så innehållslös. Då bör den frågan framställas till oss en och hvar: Ha vi gjort några ansträngningar för att få tidningen mera innehållsrik? Nej och åter nej! Som synes, så få i de flesta fall redaktören själf skriva och »saxa», om han inte vill att tidningen skall utkomma endast i omslagssidorna. Ja, det är ett i sanning sorgligt förhållande, när alla vilja att yxan skall gå, men ingen vill hålla i skafvet. Med anledning af årsmötets beslut i Falun 1912, att tidningen skulle blifva obligatorisk från och med 1 jan. 1913, då tycks mättet vara rågad, då var det endast två alternativ att välja på, antingen betala en högre afgift till förbundet och få sin tidning gratis, eller att icke betala och utgå ur förbundet. En stor del tycks ju också ha valt det senare alternativet, det blef ju billigast. Vi redna nog oss utan förbundet. Vi sköta oss själva och släcka våra eldsvådor, och sedan fara vi hem och sofva, medan förbundsmedlemmarna hålla möten och diskutera frågor, som äfven vi ha nytta af och komma till vår fördel. Skulle vi någon gång vilja se Svensk Brandkårstidning, ja, då naturligtvis »tjufläsa» vi, det blir ju billigare.

Ja hedrofligt är det och bedrofligare skulle det bli, om flera skulle följa samma exempel. Men må vi, som äro kvar, visa, att vi äro karlar och icke mista hufvudet för några tofskillingar. Vår afgift är ju icke så stor, att den icke har kunnat varit större, och betalar man in det till föreningen hvarje månad, så känns det ju icke så mycket. Här i Härnösand ha vi förut betalt 1 krona i årsafgift och 25 öre i månadsafgift. Nu sedan tidningen blef obligatorisk betala vi samma årsafgift och 50 öre i månadsafgift och tar man det så, går det ganska lätt att få afgiften imbetald. Om nu alla icke tycka att tidningen är värd sina pängar, så böra vi väl ändå understödja vårt eget tidningsorgan, för den är och har varit oss till stor nytta.

**ALLMÄNNA-
BRANDREDSKAPSAFFÄREN** Stockholm
E. Bergström & Co.
Guldmedalj Stockholm 1897. Högsta pris Gelle 1901. Statsdiplom Berlin 1901.

Specialaffär för
Brandmateriel.

Må vi därför alla slå vakt om vårt förbund och vår tidning och med mera vilja och större kraft gripa in uti arbetet och göra allt hvad uti vår förmåga står för att visa, att vi ha ett lifskraftigt förbund, som står öfver alla partier!

Hernösand den 14 sept. 1913.

Med kollegiala hälsningar:

Hans Östlundh.

Svenska brandmannaförbundets 5-åriga tillvaro firades af Härnösands Brandmannaförening med en enkel fasttillställning för medlemmarna söndagen den 7 september, hvarvid redogjordes för förbundets verksamhet från dess bildande samt dess tillkomst m. m. Säsom ett extra nummer under fastlighetserna må nämnas att brandkåren fick utrycka till teatern under där pågående teaterföreställning, men fick vid framkomsten genast återvända för att fortsätta fästen. Sedan föreningens ordförande tackat för redogörelsen och sammanvaron samt ställt en mening till medlemmarna att stå trogna och arbeta till förbundets fromma, afslöts det hela med ett fyrfaldigt lefve för Svenska Brandmannaförbundet.

Samtidigt få vi framföra ett hjärtligt tack till bedersledamoten i föreningen Sotaremästaren herr G. Ringström, för det vackra bidrag, som föreningen under fastligheten fick mottaga.

Hjärtligt tack!

För fästkomiterade:

Hans Östlundh.

Notiser.

Den nya brandstationen vid Lorensbergsgatan i Göteborg för närvarande obehöflig. Brandchefen i Göteborg har i skrifvelse till drätselkammaren förklarad, att den tilltänkta brandkårsafdelningen i det kombinerade brandkårs- och polishuset vid Lorensbergsgatan för närvarande icke är behöflig och att man på annat och billigare vis kan anordna den utökning i brandkårens förmåga att snabbt komma till brandställen som afsetts med ifrågavarande station. Brandchefen anser nämligen att brandväsendet skulle vara mera betjäadt med att få den för den nya stationen afsedda brandautomobil stationerad vid Gustaf Adolfs torg. Stationen där ligger nämligen inom ett område, som är mycket brandfarligare än området för den nya stationen och har ett mycket stort utryckningsområde, då bl. a. Lundby hör till detsamma.

Den brandautomobil, som brandchefen önskar åt

Gustaf Adolfsstationen skulle kosta 5- å 6.000 kr. mera än den för Lorensbergsgatan tilltänkta, men brandchefen anser det oaktadt den föreslagna anordningen fördelaktigare äfven i ekonomiskt afseende.

Emellertid anser brandchefen att Lorensbergsgatan bör finnas att vid behof påräkna för brandkårens räkning. Särskildt ligger honom härvid i tankarna en eventuell införlifning med staden af Örgryte socken, i hvilket fall stationen måhända blefve behöflig.

Drätselkammaren har biträdt detta brandchefens förslag och uti budgeten för år 1914 upptagit ett belopp af 23.000 kronor för inköp af en automobilspruta med stege till brandstationen vid Gustaf Adolfs torg.

Sotarkongress i Kristiania 1914. Skorstensfejaremästarna i de skandinaviska länderna ha under de senaste åren sökt åstadkomma samarbete för tillvaratagande af sina fackliga och ekonomiska intressen. I fjol hölls ett möte i detta syfte i Jönköping och i år ägde ett liknande rum i Köpenhamn. Styrelsen för sotarmästarnas landsorganisation i Norge har nu beslutit att inbjuda kollegerna i Sverige och Danmark till en kongress i Kristiania nästa år. Förfrågningar rörande mötet besvaras af N. Petersen, Kristiania.

Uddevalia nya brandkår kan fira sitt 10-årsjubileum i dagarna.

Sedan stadsfullmäktige på sin tid beslutat omorganisera stadens brandväsen till s. k. halffast brandkår, äfven kalladt Uddevallssystemet i fackkretsar, och den nya brandstationen år 1903 blef färdig, antogs från och med den 1 oktober samma år fulltalig personal, enligt den upprättade omorganisationsplanen. Brandchef var då ingenjör Hagman, hvilken jämte bankdirektör Bark och borgmästare Neigick staden närmast har att tacka för det nitiska och fruktbara arbetet vid kårens reorganisation. Brandchef är nu direktör H. M:son Kock.

Göteborgs brandchef vill ha ambulansautomobiler. Brandchefen i Göteborg, G. Ekstedt, har vid tvenne olika tillfällen vänt sig till Göteborgs stads hälsovårdsnämnd med framställning om anskaffandet af ett par ambulans-automobil-vagnar till staden. Som motiv för sin framställning framhåller brandchefen att sjuktransporternas antal i Göteborg numera med några hundratals öfverstiger Stockholms. Ambulansväsendet har vidare i Göteborg ett betydligt större verksamhetsområde än hvad fallet är i huvudstaden. Slutligen har brandchefen ett mera speciellt skäl för sitt förslag. Ambulansautomobiler skulle skaffa brandchafförerna den välbehöfliga vanan i att med skarp fart köra på starkt trafikerade gator. Hälsovårdsnämnden afstyrker emellertid herr brandchefens förslag, enär ej några klagomål mot det nuvarande systemet framkommit.

Annonsera

i Svensk Brandkårs-Tidning!

